

[Bertel Haarder]

skolen og ud på arbejdsmarkedet og i en alder af 18 år skal op på verdens højeste minimumsløn. Vi kan aldrig få afskaffet ungdomsarbejdsløsheden, så længe vi beholder det system. Det er vismændene inde på, og det gør de meget ud af, det har været meget omtalt i pressen. Socialdemokraterne og regeringen har intet gjort ved det, hvorimod det spiller en meget vigtig rolle dels i venstres spareplan, dels i det forslag om ungdomsuddannelserne, vi har lagt frem. Men det var jo det punkt, som vi måtte frafalde, for mens der blev forhandlet om ungdomsuddannelserne, vedtog regeringen med et andet flertal, at der fortsat ikke skulle gøres noget ved det problem, og at der derfor fortsat skulle være stilstand i ungdomsarbejdsløshedssituationen.

Se, det var jo en helt anden snak end den, den socialdemokratiske ordfører kom med, at socialdemokratiet havde udnyttet alle de muligheder, der nævnes i vismandsrapporten.

Må jeg til sidst sige til statsministeren, at den tilføjelse til sit manuskript, han kom med – at det er en tilføjelse, kan jeg se af, at jeg ikke kan finde det i den trykte tale – om ungdomsuddannelserne, rummede en lille urigtighed. Han sagde i sin glæde over aftalen om ungdomsuddannelserne, at det var nu godt, at der kom en tiltrængt udbygning af erhvervsuddannelserne, herunder især af de erhvervsfaglige grunduddannelser. Jeg vil gerne oplyse som en af dem, der har deltaget i samtlige de pågældende forhandlinger og været med til at udarbejde aftalen, at der står ikke noget om, at det især er af de erhvervsfaglige grunduddannelser. Det vil venstre gerne have sig frabedt.

Tang Sørensen (FP):

Siden sidste års afslutningsdebat er der ét erhverv i Danmark, der er blevet bragt meget alvorligt i knæ af den politik, der er blevet ført fra den siddende regering, nemlig dansk landbrug. Dansk landbrug er i dag nede på sit absolutte eksistensminimum. Alligevel har vi i det år, der er gået, været vidne til, at man fra regeringens side og fra støttepartiernes side har lagt ekstra byrder på dette erhverv.

Hvis man ser på dansk landbrugs udvikling, siden vi blev medlemmer af Fællesskaberne fra 1. januar 1973 og frem til i dag,

sammenlignet med mange andre erhvervsgræne og lønmodtagere i Danmark, så vil man opdage, at landbrugets produktion over de 6 år målt i kg eller tons, eller hvad man nu vil, er steget med 14 pct., medens landbrugets nettoindtjening over den samme periode er faldet med 19 pct. Vi kan sammenligne med, hvordan udviklingen er foregået inden for lønmodtagernes rækker. Hvis man tager en gennemsnits-LO-arbejder i dag og sammenligner hans løn med lønnen på det tidspunkt, hvor Danmark blev medlem af Fællesskaberne, vil man opdage, at LO-medlemmernes løn er steget med 116 pct. over den samme periode. Hvis man tager lønnen for de statsansatte, så er lønnen steget med 82 pct. i den samme periode, hvor landmandsfamiliens indtjening er faldet med 19 pct.

Det er ufatteligt, at dette erhverv, som jo er Danmarks hovederhverv – det er det eneste naturlige råstof, vi har i Danmark – slagter den siddende regering langsomt, men sikkert. Det sidste års tid er der i Danmark sat 110.000 køer ud. Vi er i dag ikke i stand til at opfylde vores eksportkvoter. Vi kunne sælge betydeligt mere til de andre EF-lande og ud af Fællesskaberne, end vi er i stand til at producere i dag. Alligevel fortsætter man med at lægge forøgede byrder på dette meget produktive erhverv.

I dag, hvor vi har højsommer over det meste af Danmark, er der i tusindvis af danske lønmodtagere, der slanger sig nede på Sydens strande betalt af det offentlige. En familie kan vel i dag nå op på omkring 140.000 kr. i dagpenge, når både mand og hustru får dagpenge. Men i dette øjeblik er der tusindvis af danske landmandsfamilier, der slider og knokler hjemme på deres bedrift fra kl. 5 om morgenen, til klokken er 21–22 om aftenen, og alligevel må de betale 100–1.000 kr. pr. dag for at få lov til at arbejde. De gør det stadig væk i håbet om, at fornuften vil brede sig i dette folketing, at fornuften vil brede sig i vælgerbefolkningen og sørge for, at Danmark kommer ind på en sundere og en bedre økonomisk kurs.

Hver gang man fra lønmodtagernes side siger: »Vi skal have mere i løn, ellers nedlægger vi arbejdet«, så giver man dem mere i løn, selv om landet ikke har råd til det. Men når landmændene, Danmarks mest produktive erhverv, siger: »Vi kan ikke mere«, så siger man fra regeringens side: »I skal«, og så